

KauppiViesti

kuva: Tuula Hortamo

SISÄLLYS	SIVU
Pääkirjoitus	3
Marjatta Teittinen, 40 vuotta palvelualalla	4-5
Mistä Kauppinen nimi tulee?	5
Uskovainen ja kommunisti	6
Joulukirkko	7
Kauppinen kokkaa jälleen.....	8
Sukuselvitystä Sari Hyyryläisestä!	9
Joulurunno.....	9
Skuoritsan seurakunta sai kirkkonsa jälleen.....	10
Siperia opetti – positiivisesti	11
Ylösten ja Kauppisten yhteiseloä vuosisatoja.....	11
Syrjästä ponnistaen onnistujaksi, osa II	12-15
Kauppisten 50-vuotisjuhlat Hankasalmella 7.-8.7.2007	16
Päätoimittajan mietteitä: Herätys Kannonkoski, Viitassaari, Halsua	16
Sukuseura siirtyi nettiäikaan: Omat kotisivut avattu.....	16
Kuvamuistoja aikaisemmilta sukujuhlilta.....	17
Liity sukuseuran jäseneksi.....	18
Esimiehen ja alaisen yhteiselo on parhaimmillaan kuin paritanssia	19
Perustietoa Kauppisten sukuseurasta	19
Kauppi-tuotteita tarjolla	20

KauppiViestin numeroita voi tilata

KauppiViestin ilmestyneitä numeroita voi tilata myöhemminkin, niin kauan kuin lehtiä riittää.

Irtonumeroiden hinnat ovat seuraavat (hintoihin sisältyy postimaksu):

1 kpl 5 euroa

2 kpl 8 euroa

3 kpl 10 euroa

4 kpl tai enemmän: 3 euroa/kpl

Tilausosoite: Antero Kauppinen, Suokatu 2 A 33, 70100 Kuopio

Puh. 040-754 1555, sähköpostiosoite antero.kauppinen@iki.fi

Kauppisten Sukuseura ry, Hallitus 2004 – 2006

Puheenjohtaja eli suvun vanhin

Risto Kauppinen Vantaa (synt. 1945) puh. 0400-400 487

Sihteeri-rahastonhoitaja

Antero Kauppinen Kuopio (synt. 1952) puh. 040-754 1555

Martti Kauppinen, Hallan Martti Hankasalmi (synt. 1935) puh. (014) 846 116

Marjatta Teittinen, Pieksämäki (synt. 1946) puh. 050-584 5138

Antti Kinnunen, Hankasalmi (synt. 1933) puh. 0400-183 081

Asko Kauppinen Vieremä (synt. 1941) puh. 040-569 8841

Varajäsenet:

Helena Kauppinen, Ristiina (synt. 1954) puh. 0400-411 072

Unto Kauppinen, Venetmäki Pieksänmaa (synt. 1938) puh. 040-513 5702

Jukka Kauppinen, Hankasalmi (synt. 1953) 040-565 9413

Pääkirjoitus

Nykyihmisen juurettomuus eräs henkisen pahoinvoinnin syy

Ennen aikaan ihmiset saivat juurtua rauhassa omaan tuttuun elinympäristöönsä. Kesät menivät, talvet tulivat, reki luisti ja kello raksutti. Ympärillä oli tuttu yhteisö, perhe, suku ja heimo. Kaiken kattona isänmaa ja sen yhteiset arvot. Yhteiselo kulki tuttuja verkkaisia uomiaan. Elämä oli pitkälti ennustettavissa. Oli oma heimo- ja sukuidentiteetti. Oli selvä rooli elämässä.

Nykypäivän yhteiskunnalliset nopeat muutokset ovat katkoneet suku- ja heimojuuria. Ei tunneta enää suuntaa, mistä on tultu tai se suunta on ohenemassa. Juurettomuus onkin yksi aikamme vitsauksista. Se on nykyihmisen eräs henkisen pahoinvoinnin syy. Juurettomuus on historiattomuutta, henkistä irrallisuutta.

Lähiöissä vaeltelee päiväsaikaan joutomiehiä kuin eksyksissä. Joku voi löytää pienen kiinnikkeen menneisyyteensä tuijottelemalla ostarilla toritaidetta. Taulu, jossa tervattu vene odottaa soutajaansa kalalle pysähdyttää katsojansa. Siinä on jotain tuttua - kuin kotipuolen venevalkama. Sivusta seuraajalle siinä taulun ja miehen kohtaamisessa on jotain aitoa ja riipaisevaa.

Entisten metsäsuomalaisten kaupunkilaistuneet lapsetkaan eivät välttämättä erota enää kuusta männystä. He alkavat rakentaa identiteettiään enemmänkin teknisiin laitteisiin kuin männynkäpyihin ja mummon mökkiin.

Äidin lapsuuden leikkien käpylehmät ja omien juuriensa tunnustaminen ovat kuitenkin inhimillisempi tunnekasvattaja kuin koneitten kylmä maailma ja nousukasmainen häveliäisyys - juuriensa salaaminen. Jotkut yrittävät peittää juuriaan, ettei paljastuisi, missä kesälomaa todella vietettiin. ”Hyväpäesten nuapurin insinööripoekaen” lapset eivät ilkeä sanoa hesalaisille kavereilleen, että olivat kesällä mummon luona Pöljällä vehnystä syömässä ja mukavaa oli. Sieltä löytyi sitä aitoa läsnäoloa ja rakkautta, jota kiireen ja tehokkuuden kuluttamilla vanhemmilla ei välttämättä ole.

Jotta löytäisimme oman elämämme juurikartan ja sijaintimme sillä, meidän on etsittävä sitä ajan kanssa ja syvemmältä kuin nautinnonhakuinen, kiireen ja tehokkuuden läpätunkema tietotekninen kulttuurimme. Retki sukututkimuksen selvittämiin sukuun haaroihin ja sen takana oleviin ihmiskohtaloihin avaa kiehtovan maailman henkilökohtaiseen menneisyyteemme. Elävän kosketuksen omaan heimoon saa myös sukukokouksissa. Vastaa saattaa kävellä hyvin tutunnäköisiä tuntemattomia. Ukkiko siinä vastaan käveli, saatamme hätkähtää.

Jokaisen pitäisi tuntea historiansa - sekä maansa, heimonsa että sukunsa, sillä menneiden aikojen tuntemisen kautta ym-

märrämme paremmin itseämme, vanhempiamme, kansaamme ja isänmaatamme. Menneen tuntemisen kautta syntyy syvin identiteetti - varma tunne sitä, kuka olet ja mistä tulet ja osaat olla siitä ylpeä. Olet todella jostain kotoisin. Et ole pelkkien markkinatuulten riepotelevana.

Kun aikaa kuluu, siitä tulee historiaa ja tärkeä nousee esiin. Muistamme lapsuutemme pitkät aurinkoiset kesät, joulunvietot perheen ja suvun kesken, kouluajat ystävineen, oman kotiseudun ja sen murteen jne. Se, mitä siihenastisen elämämme matkalla olemme kokeneet, on jäänyt sielunmaamaamme. Siinä heijastuu menneen kuvajaiset hämärinä muistikuvina, valokuvan -tarkkoina muistoina, sanoina, murteena, tuoksuina, tunteina ja tuntemuksina.

Muistot ovat elävä voimavara, tunne-elämämme perusta. Ne ovat ominta itseämme, kokemustemme summa, joka pysyy muuttumattomana. Samoin ympäristö, jossa nuo muistot ovat syntyneet, ovat osa minuuttamme. Siksi kotiseutu on aina rakas. Lämpimältä tuntuu kotimaan graniittikin silloin, kun koti-ikävä alkaa kaihtaa kaukomailla matkaaajan rintaa. Hyvä ja kaunis nousee mielikuviin. Kotiliesi on aina lämmin, järvet päilyvät, vilja heilimoi ja tuleentuu ja nuoruuden rakastettu odottaa vanhan veräjän luona muuttumattomana, ja oma murre on kuin kotikutoinen villasukka. Se on syvimmällä sielumme sopukoissa. Se on ensimmäinen kotiseutumme.

Menneet sukupolvet elävät sukutarinoissa. Ne siirtyvät isältä pojalle, äidiltä tyttärelle, jos niitä kerrotaan tai kirjoitetaan ylös päiväkirjoihin, kronikoihin tms. Niiden avulla voimme tavoittaa esi-isiemme elämänkohtaloita. He elävät niin kauan kun me jälkeenjääneet heitä muistamme. Oman maamme historiakin alkaa elää aivan toisella tapaa kuin historian läksyinä kouluajoilta.

On tärkeää, että muistelemme lapsillemme menneitä, sillä suku-, heimo- ja maamme historian tuntemisen kautta opimme ymmärtämään kansanluonnettamme, suomalaisuutta. Osaamme selittää ulkomaalaisille, miksi olemme vaiteliaita ja hieman surumielisiä, mutta sitkeitä ja luotettavia. Muistelemalla menneitä kasvatamme lapsillemme juuria. Kun ne ovat syvällä, lämmön voi tuntea graniitissakin.

*Heimoterveisin
Kaija Kauppinen
Vantaan Vaarala
kaija.kauppinen@pp.inet.fi*

Marjatta Teittinen, 40 vuotta palvelualalla

Tarvitaan sydämen lämpöä, pään viisautta ja käten taitoa

”Palvelun ammattilainen tarvitsee sydämen lämpöä, pään viisautta ja käten taitoa”, sanoo Pieksämäellä parturi-kampaamoita pitävät Marjatta Teittinen, Kauppisten Sukuseura ry:n hallituksen jäsen. Marjatta Teittisellä on sanomiseensa näkökulmaa, sillä hän on toiminut alalla lähemmäs 20 vuotta, viimeiset kuusi vuotta niistä Pieksämäellä sijaitsevan parturi-kampaamo Tahitin omistajana.

Asiakaspalvelusta on sitä ennenkin kokemusta monien vuosien ajan ravintola-alalta. ”Asiakaspalvelua elämäntyönä yli 40 vuotta, enkä päivääkään ole katonut”, kiteyttää Marjatta Teittinen.

”Olen tykännyt yrittämisestä. Minulla on halu palvella asiakasta. Ja se

on molemminpuolinen tunne, jos siinä onnistuu.” Suuri osa parturi-kampaamon asiakkaista on vakioasiakkaita, jotka tulevat aina uudelleen. Yrittämisen huonoja puolia on se, että lomajäivät vähiin. Ja venyttävä on mm. lukiolaisten vanhojen tanssia varten olen ollut tekemässä vanhan ajan nutturaa nuorelle neidille kello kolme aamuyöstä. Mutta mukavaa sekin oli”, muistelee Marjatta.

”Parturi-kampaajan työssä on keskustelu ja suunnittelu tärkeänä osana. Vuosien aikana tyylit ovat muuttuneet. Nyt ovat muodissa rikkomalla leikatut hiukset ja moniväriäidat. Tarjolla on monenlaisia vaihtoehtoja hiusten muotoiluun aineiden osalta.”

Sonkajärven tyttöjä

Marjatta Teittinen, o.s. Kauppinen on syntynyt Sonkajärvellä Nevalan kylässä Virtalan talossa 20.8.1946. Marjatan isä oli Kalle Kauppinen (synt. 16.11.1911 Vieremällä) ja äiti Mirjam.

Marjatan isä taisteli talvi- ja jatkosodassa ja haavoittui molempiin käsiin Leppäsyryssä. Naapurin mies pelasti Kalle Kauppisen viemällä hänet ahkiolla joukkosidontapaikalle. Kalle Kauppisen palveli sitten junapartiossa ja tapasi kerran junassa lähipitäjän tyttön Mirjam Ilona Virtasalon, joka oli silloin töissä ravintolan keittiössä Helsingissä ja matkustamassa junassa. Siitä alkoi seurustelu ja suhde tiivistyi. Sodan jälkeen nuori pari asui yhdessä Vieremän Kaarakalassa, kunnes vihittiin 7.8.1944.

Marjatta on vanhin lapsista. Pari vuotta myöhemmin v. 1948 syntyi Jorma Tapio. Asuinpaikka oli tyypillinen pienviljelyspaikka; 4-5 lehmää, muutama lammas, hevonen.

”Isä oli luontoihminen”

”Isäni oli luontoihminen. Monet kalastusmatkat Sonkajärvellä ja myöhemmin Suonenjoella ovat jääneet mieleen. Kerrankin käveltiin järvelle kolmen kilometrin matka. Vastaa tuli tuttu talon emäntä. Isä kyseli, että kuinka kalaa on järvestä saatu. Emäntä vastasi, että saaliit ovat olleet niukanlaiset.”

”Illan suussa lopetimme onginnan ja eikä kalaakaan paljon saatu. Sen verran kuitenkin, että isä pystyi tekemään ”jipon”. Hän asetteli pärekopan pohjalle koivunoksia ja lehtiä tukevan kerroksen. Niiden päälle tiiviisti saamamme kalat. Tultiin takaisin saman talon kautta, missä emäntä asui. Hän tuli ulos uteliaana

Yrittäjä Marjatta Teittinen työssään laittamassa Suvi Hämäläiselle spiraalikiharoita.

katsomaan kalasaalistamme ja ihmetteli suurta saalistamme.”

”Maalaistöitä tehtiin yhdessä sitä mukaa, mitä jaksoi tehdä. Isä oli käsistään taitava haavoittumisestaan huolimatta. Hän teki sukset, rekiä, eläinten kuvia meille lapsille, täytti eläimiä yms. Kansakoulua kävin Hankamäen koululla. Matkaa kotoa sinne oli 5 kilometriä. Koulumatka tehtiin jalan tai suksilla. Joskus pakkaskelillä isä vei kouluun hevosella. Se oli päivän kohokohta.”

Vuonna 1955 perhe muutti Suonenjoelle. ”Isä oli invalidi ja maatyöt olivat hänelle liian raskaita. Suonenjoelta löytyi VR:ltä töitä ja äiti sai lämmittäjän paikan puutavaran kuivaamossa. Ikävä oli aluksi aivan kauhea. Ikävöin koulukavereita, opettajia, tuttuja maisemia. Kaikki ne jäivät Sonkajärvelle. Vuoden päivät kaispasin kovasti entiseen, mutta sitten alkoi tulla uusia kavereita ja ikävä unohtui.”

Kenkätehtaalle Mäntyharjulle

Heti kansakoulun jälkeen töihin piti mennä. Ensin kotiapulaiseksi ja sitten 16-vuotiaana Mäntyharjulle kenkätehdas Askeleen palvelukseen. Ura kohosi ja Marjatta pääsi kenkien tarkastajaksi.

”Mäntyharjun aika oli mukavaa aikaa. Työkavereita ja ystäviä tuli paljon. Oli kaikenlaisia kerhoja ja kursseja; tanhukerhoa, tanssikursseja, käsityökerhoja, lentopalloa. Kaikesta huolimatta ravintola-ala rupesi kiinnostamaan. Kyselin alasta äidiltäkin. Ensimmäinen tarjoilijan paikka oli ravintola Nuijamies Mikkelissä. Siellä olin pari vuotta. Sitten menin töihin ravintola Pillinkiin, nimi on nykyään Stoppari. Samaan aikaan opiskelin kirjukurssien avulla ruotsia ja vähän englantia.”

Ravintola-alan työpaikkoja Marjattala on sen jälkeen ovat olleet mm. Kappelissa Helsingissä (kesätyö), Seurahuone Mikkelissä.

Vuonna 1969 Marjatta meni naimisiin Keijo Draken kanssa. Seuraavana vuonna syntyi poika Patrik. Mikkelistä siirryttiin Keijon kotipaikalle Viitasaarelle, josta Marjatta sai töitä ravintola-alalta.

”Olin kuusi vuotta Viitasaarella ja sitten tuli avioero. Muutimme Patrikin kanssa Pieksämäelle v. 1976. Sain töitä Savonsolmusta, jossa olin 16 vuotta, suuren osan aikaa hovimestarina. Siltä ajalta muistan mm. maaherra Uki Voutilaisen vierailut, Uuden Vuoden vastaanottajaiset ja Yhdysvaltojen suurlähettilään

vierailun. Kaikki nekin menivät hyvin”, muistelee Marjatta.

Vuoden 1984 lopulla Marjatta meni uudelleen naimisiin taksiautoilija Kari Teittisen kanssa. Tytär Nina syntyi seuraavana vuonna.

Ravintola-alalta parturi-kampaajaksi

”Pienen lapsen takia ilta- ja yötyö ei oikein sopinut enää. Rupesin etsimään päivätöitä. Olen aina tykännyt tehdä hiustöitä. Ostinkin Hankasalmelta kampaamon, jota pidin 10 vuotta. Ajoin päivittäin Pieksämäeltä Hankasalmelle. Töiden ohessa hankin lisää oppia kampaamotyöhön Jyväskylästä. Ja vuonna 2000 ostin Pieksämäeltä kampaamo Tahitin.”

Marjatta pitää kampaamo Tahitia yksin. Joskus on ollut jonkin aikaa myös harjoittelijoita. Samoin oma tyttö Nina on välillä auttamassa. – RTK

Mistä Kauppinen nimi tulee?

Mistä sukunimi Kauppinen on oikein peräisin? Mikä on sen syntyhistoria sukututkija Jarmo Ahlstrand?

”Nimi tulee etunimestä Jakob. Itämeren piirissä esiintyi myös rinnakkaismuotoja kuten Jakaub. Ja kun sanan painatus oli lopputavussa, kansan suussa nimi muokautui vähitellen sanaksi Kauppi. Se oli siis etunimi. Kaupin poika taas oli nimeltään Kauppinen. Vähitellen Kauppinen rupesi merkitsemään yleisemmin jälkeläistä eli siitä muodostui sukunimi.”

”Esim. vuonna 1541 savolaisen miesten etunimestä Kauppeja oli 33, kun taas Pekka-nimisiä oli 544 ja Paavoja 417.”

”Toinen tapa antaa sukunimi oli paikan mukaan. Esim. Karjalan Jääsken pitäjältä kotoisin oleva eräs suku sai nimekseen Jääskeläinen”, toteaa Jarmo Ahlstrand.

Isän sukurakkaus tarttui Marjattaan

Mikä sukuseuratoiminnassa kiinnostaa?

”Isä kertoi paljon tarinoita sukulaisista, joita kuuntelin mielelläni. Isän nuorempi veli Eino kuoli 17-vuotiaana sodassa. Henriikka mummo oli kirjoittanut paikalliseen lehteen muistokirjoituksen, joka sattumalta löytyi vuosia myöhemmin Raamatun välistä. Se oli koskettava kirjoitus. Ja kun aikanaan lähdettiin Sonkajärveltä Suonenjoelle käytiin hyvästelemässä sukulaiset. Viikko kierrettiin eri paikoissa. Se on edelleenkin vahva muisto. Isästä ja näistä tapahtumista se kipinä sukua ja sukuseuratoimintaa kohtaan on lähtenyt. Aina kun Kauppisia kokoontuu, koen lämpimän tunteen”, sanoo Marjatta Teittinen, joka on ollut mukana sukujuhlissa Partaharjussa, Peurangassa ja Ristiinassa. ”Kun olimme muuttaneet jo Suonenjoelle, meille vielä tullut Iisalmen Sanomat kertoi, että sukujuhlat ovat Iisalmissa. Olisin halunnut jo silloin lähteä, mutta harmitti kun tuli jokin este.” - RTK

Professori Edvin Laineen äiti Anni Laine, os. Kauppinen

Uskovainen ja kommunisti

Antikvariaateissa käydessä voi tehdä mielenkiintoisia löytöjä. Käteeni sattui Tikkurilassa Vantaalla ”Itse asiassa kuultuna” –sarjaan kuuluva kirja Edvin Laineesta (vuoteen 1906 Bovelán, s. 13.7.1905 – k. 18.11.1989). WSOY:n julkaisema kirja pohjautuu samannimiseen televisionhaastattelujen sarjaan kuvilla täydennettynä. Edvin Lainetta haastateltiin TV:ssä vuoden 1978 lopussa ja kirja ilmestyi seuraavana vuonna.

Sukuseuramme kannalta haastattelun tekee mielenkiintoiseksi se, että Edvin Laineen äiti Anni on omaa sukuaan Kauppisia. Edvinin isä oli puolestaan maalarimestari.

Kirjassa tulee värikkään ja voimakkaan Edvinin mielipiteet ja käsitykset asioista. Näin haastattelijat Pekka Holopainen ja Leo Lehdistö haastattelun alkuvaiheessa. Tässä katkelmia kirjasta ja erityisesti Edvinin muisteluista äidistään. Kursiivilla merkityt asiat ovat haastattelijoiden kysymyksiä ja kommentointia.

Jyrevä Edvin Laine on jättänyt lähtemättömät jäljet suomalaiseen elokuvaan. Yli kolmekymmentä ohjausta, joista monet ovat saaneet pysyvän sijan suomalaisten sydämissä, riittäisivät elämäntyöksi. Mutta päätyönsä Edvin Laine katsoo suorittaneensa teatterissa, Turun Teatterissa, Tampereen Työväen Teatterissa, Helsingin Kansanteatterissa ja Suomen Kansallisteatterissa. Edvin Laine ottaa mielellään kantaa ja silloin hän muistuttaa elävästi eräitä lempiroolihahmojaan, joihin Aleksis Kivi on pakannut aimo annoksen suomalaista jääräpäisyyttä. Edvin Laine on syntynyt Iisalmissa 13.7.1905. Professorin arvon hän sai vuonna 1974.

” Äiti, joka kasvatti suurta lapsilaumaa ja isääkin siinä sivussa. Piti meitä kurissa ja herran nuhteessa. Hän oli tosi aatteen ihminen, mutta uskoi hartaasti Jumalaan ja isänmaahan”, muisteli elokuvaohjaaja ja monipuolinen teatterimies Edvin Laine äitään.

Professori Edvin Laine, lapsuutesi Iisalmissa oli puutteellinen. Äidistäsi olet sanonut, että hän oli uskovainen ja kommunisti. Millainen tällainen äiti oli?

- No, se oli Anni Laine, minun äitini. Se oli uskovainen, kommunisti ja rakasti isänmaata. Minä olen muuten saanut kirjeen, jossa eräs katselija sanoi, ettei semmoista ihmistä ole olemassakaan, joka on tätä kaikkea. Mutta hän ei tuntenut Anni Lainetta. Jos ois tuntenut, oisi uskonut, niin että niin se juuri oli.

Teitähän oli kahdeksan lasta, ja isäsi oli maalarimestari. Kahdeksassa

lapsessa oli monessa mielessä aika paljon tekemistä. Kerkesikö isä kotona olla vaikuttaja ollenkaan?

- Kyllähän äiti oli enemmän vaikuttaja. Minä luulen, että isä oli vähän rauhallisempi. Hän vaan hymähteli. Äiti pani tuulemaan, sillä vaikeata oli kahdeksan lapsen hoitaminen. Kun ei sitä valuttaakaan juuri ollut. Meillä oli melkein aina lamakausi.

- RTK

Joulukirkko

On jouluaamu. Olen viisivuotias. Tarkoitus on lähteä joulukirkkoon.

Herätys on aikaisin, sillä jumalanpalvelus alkaa seitsemältä. Matkan teemme hevosella. Mukaan lähevät isä, äiti ja Aimo-veli. Herään oikein mielelläni, sillä matka tuntuu jännittävältä.

Hyppään sängystä heti, kun kuulen äidin sanovan: pojat, nouskeehan ylös, lähetään kirkkoon. Laitan lämpimät pyhävaatteet: harmaan villapaidan, huovikkaat ja sarkahousut sekä takinkynt-säkkeen ja tietysti karvahatun ja lapaset. Käyn ulko-oven pieleen kusasemassa. Syön hiukan pullaa ja maitoa. Ruoka ei oikein maista, sillä odotan matkaan lähtöä suurella innolla. Äiti kehoittelee käymään ulkokuusissa, mutta eipä tunnu olevan tarvetta.

Reessä nahkasten alla on lämmintä

Menemme äidin kanssa mukavasti nahkasten alle pötköttämään. Isä istuu ajurin pukilla. Sää on aika lauha. Lähdemme matkaan, kulkuset kilisevät, suorastaan moikaavat. Hevonen on virkeä, onhan se saanut levätä päivän.

Tähdet tuikkivat. On vielä pimeää. Emme paljoa juttele. Seuraan muita hevosporukoita ja yritämme arvailla kenen kyyti on menossa. Isä tuntee lähes kaikki matkalaiset. Hän huutelee terveisiä tutuille ja samalla vaihtavat muutaman sanan.

Isä kertoo, että usein kirkosta tullessa ajetaan kilpaa. Jännään tapahtuuko tänään sellaista. Lumi lentää hevosen kavioista. Pitää välillä pitää päätä nahkasten alla. Matkaa on kahdeksan kilometriä ja matka sujuu ihan mukavasti. Pian alkavat kirkonkylän valot näkymään. Nousemme kirkonmäelle. Kyllä tuntuu jännältä.

Isä sitoo hevosen puomiin, antaa heiniä. Nousemme lämpimästä ja kiertelemme vähän aikaa katsomassa hautoja. Kynttilöitä palaa paljon. Uskon, mitä äiti sanoo kussakin haudassa olevan. Enhän osaa lukea. Olen kyllä kesällä käynyt kaksi kertaa hautajaisissa. Ne olivat mukavat juhlat; sai syödä paljon kakkua ja muuta makeaa ja kyyti tehtiin linja-autolla.

Kirkkoon meno ujustuttaa

Nousemme kirkkoon. Väkeä on paljon. Vähän ujustuttaa. Löytyy vielä onneksi istumapaikat. Kynttilät ja kristallikruunut loistavat. Seurailen ihmisiä ja vilkuilen lehtereille. Näyttää olevan hienoja ihmisiä.

Monella rouvalla on turkki päällä. Varmaan niitä lomalaisia kaupungista.

Pian alkavat urut pauhaamaan. Tuntuu juhlliselta, jumalainen olo.

Lukkari Moilanen veisaa kovalla äänellä ja pappi Niva laulaa yksin välillä. Silloin tällöin ihmiset nousevat ylös. Yritän pysyä mukana. En osaa virsiä, puhumattakaan niistä mutinoista, mitä ihmiset, myös isä ja äiti, yhteen ääneen lausuvat. Eivät näy kyllä kaikki aikuisetkaan osaavan. Olen minä Jeesuksen ja Jumalan nimen kuullut, mutta tarkemmin en osaa sanoa, onko niiden tehtävä pitää ihmiset kurissa.

Kirkko on sen verran lämmin, että meinaa ramasta. Joku vanhempi henkilö näyttää ottavan jopa torkut. Eukko vaivihkaa herättelee, ettei ukko herättäisi pahennusta kuorsaamalla. Alkaa aikaa myöten jo pitkästyttää.

Odottelen loppua ja kotimatkaa. Nälkäkin alkaa olla. Tiedän, että äidillä on eväitä mukana. Loppuuhan kaikki kiva aikanaan. Kömmimme keskikäytävälle ja tungeksimme ulos kirkosta. Kaikilla tuntuu olevan kiire. Varmaan eiliset joululahjat odottavat kokeilua. Minäkin sain valkoiset hiihtorukkaset. Heti kotiin päästyäni täytyy kokeilla, pääseekö niillä kovemmin hiihtämään kuin entisillä lapasilla.

Hevosten juoksuvoimaa kokeillaan

Kotimatka sujuu paljon retvakkaammin kuin tullessa. On jo valoisaa ja monta hevossaattuetta lähtee yhtäaikaan kohti Sonkakoskea. Korjareet viuhuvat kovassa kyydissä. Vähän isännät kokeilevat hevostensa juoksuvoimaa. Isä ei viitsi kovin juoksuttaa, sillä meidän tammamme on jo aika vanha.

Kotiin tultua tunnen olevani iso mies, olenhan käynyt joulukirkossa.

Muistan mainita asiasta jouluvieraille ylpeänä.

– Aarne, ”Aku” Kauppinen

Kauppinen kokkaa jälleen

Rosvopaistia ja nuotioperunoita

Syksyisiä terveisiä täältä Halmeniemeltä

Niin se kesä sitten on taas kerran ohi ja on hämäränhyssyt esillä. Vielä on piholla ja puutarhoissa töitä, vaikka laarit pullistelee ihanista kasviksista ja ruska on saapunut luontoon. Puut ovat väriloistossaan parhaimmillaan. Syksyn kultaamat ensimmäiset lehdet ovat varisseet ja innokkaimmat haravoijat jo odottelevat niitä haravat valmiina lähtö ruapaisuun.

Meidän perheessä on ollut tapana viettää laatu-aikaa syksyisin ja muistaa lasten kummeja, kun illat alkavat pimenemää. Olemme viettäneet ”kummien iltaa”. Perinteeksi jo muodostunut tapahtuma sai alkunsa vuosia sitten, kun lapsemme olivat pieniä ja kummit aina muistivat lapsosiaan nimipäivinä, syntymäpäivinä, jouluna ja usein muulloinkin pitkin vuotta. Miksi siis me emme järjestäisi jotain kivaa vuorostamme kummisedille ja -tädeille. Syntyi illanvietto, johon on tietysti kuulunut hyvä ruoka. Me Kaupiset kun olemme niin persoja hyvälle ruualle, tosin se myös näkyikin vyötärön seudulla, kuten kuvasakin näkyy. Mutta voihan sitä joskus herkutella ja palata sitten jälleen arkiruoan pariin. Illan kohokohdaksi on muodostunut lasten suunnittelemat pienet leikit ja tehtävät hassuine kombineine kummeille ja meille vanhemmille, savusaunassa käynti ja tietysti ruoka...

Tänäkin vuona vietimme jälleen yhteistä iltaamme, kesäkauden päättäjäisiä ja kynttiläkauden avajaisia. Aloitimme ruoan valmistelun jo edellisellä viikolla tekemällä pihamaan reunalle rosvopaistimontun, jonka vuorasimme irtonaisilla vanhoilla tiilillä pohjalta ja reunoilta. Monttumme oli noin 70cm x 100cm. Ajattelimme nimittäin tehdä rosvopaistia, nuotioperunoita, syksyisiä kasviksia ja savumuikkuja isommalle porukalle. Salaatin korvasimme suolakurkuilla, punajuurilla ja puolukkahillolla. Siinähan sitä olisi jo syötävää kerrakseen.

Sari ja Pekka Hyryläinen vielä kesäisissä maisemissa.

Rosvopaistia tehtäessä kannattaa montun kohta valita huolella, maan pitäisi mieluiten olla hiekkaperäistä, ettei tule ongelmia tulen karkaamisen kanssa. Montussa kannattaa aloittaa nuotien poltto jo edellisenä iltana, jotta maa ehtii myös montun ympäriltä lämmitä kunnolla. Montussa poltetaan koivupuita useita tunteja, jotta saadaan kunnollinen hiillos aikaan, noin 40-50cm syvältä hillosta. Lihaksi valitaan porsasta, lammasta tai hirveä. Me laitoimme porsaan uunifilettä ja hirven paistia, jotka oli pinta maustettu pippurilla ja suolalla. Lihassa pitää olla vähän rasvaa pinnalla muutoin paistista tulee kuivakkaa. Ensiksi tarvitaan voipaperia lihan ympärille reilu kiepautus, sen päälle läpeensä kastellut sanomalehdet. Eikä sitten niiden määrässä kannata pihistellä!! Lehtien päälle laitetaan vielä kunnollinen kerros paksua foliota. Lopuksi koko komeus kääriäistään vielä katiskaverkon sisään. Tämä helpottaa kypsien lihojen nostoa nuotiosta pois. Lihanytytti haudataan montuun, josta hiillosta on siirretty pois lapioimalla syrjään. Lihojen päälle laitetaan takaisin hiilet ja ne peitetään maakerroksella. Montun päällä kannattaa vielä poltella nuotiota varsinkin näin myöhään syksyllä tehtäessä. Lihojen paistuminen ei ole hättäisten immeisten puuhaa, sillä paistaminen vie 5 tunnista ylöspäin riippuen tietysti lihan määrästä.

Lisukkeiksi laitoimme nuotioon folioon kääriästyjä hyvin pestyjä jauhoisia perunoita. Nuotiota poltellessa savustimme muikkuja samoilla tulilla. Muikut perattiin, huuhdottiin, valutettiin hyvin ja lopuksi ladottiin savustuspönttöön. Mausteiksi laitoimme pari pientä oksaa katajata ja väriä antamaan leppäpurua ja muutama sokuripala. Pönttö tulille ja hetken päästä jo alkoi tulla savua pöntön raoista. Siitä sitten katsottiin reilu vartti aikaa ja valmista oli. Lämpimien muikkujen päälle hieman suolaa ja hyviä olivat.

Kasvikset tehtiin sitten keittiössä. Porkkanoita, lanttuja, palsternakkaa ja punajuurta hieman ensiksi esikeiteltiin sopivina suupaloina suolavedessä. Napakoista kasviksista keitinvesi pois, mukaan muutama nokare oikeata voita, hieman hunajata ja timjamia. Näin saatiin taas ujutetuksi kasviksia mukaan aterialle. Sitten kellarista etsittiin suolakurkut, punajuuret ja puolukkahillot kyytipojiksi kotikaljan kera.

Ruoka oli jälleen hyvää ja sitä oli riittävästi. Kommentteja kuului pitkin iltaa kummeilta: ”ei sitä nälkänen tiiä, kuinka ylensyöneellä on paha olla.”

Kaupunkilaisten rosvopaistin voi valmistaa samoilla ohjeilla, mutta lihakääröt paistetaan sänköuunissa yön ylitse noin 150 asteessa. Tällöin ei tarvita tietenkään myöskään katiskaverkkoa, koska lihakääröä ei tarvitse etsiä nuotiosta.

*Terveisiä teille kaikille
toivottelevat
Sari ja Pekka Hyryläinen*

Sukuselvitystä Sari Hyyryläisestä!

Sari Hyyräinen on lähettänyt mukavia ruokajuttuja kaikkiin KauppisViestin numeroihin. On jo syytä kertoa lukijoilla, mikä nainen Sari oikein on ja miten hän liittyy Kauppisten sukuun. Tässä Sarin toimituksen pyynnöstä tekemä selvitys.

Olen syntyisin Kangasniemeltä Rytölän kylästä. Isäni oli Antti Kauppinen synt. 2.2.1928 ja kuollut 24.10.2005 ja äitini Saimi Kauppinen synt. 19.10.1929, omaa sukuaan Hirvonen. Isäni on syntynyt lähellä Hankasalmen rajaa, mutta Kangasniemen puolella Hyyrylän kylässä Aholan tilalla. Hänen isänsä oli Jalmari Kauppinen ja äitinsä Hilma Kauppinen, omaa sukuaan Reinikainen. Isäni numero on Hankasalmen Kauppisista kertovassa sukukirjassa 1317.

Olen perheeni nuorin lapsi, meitä on kaikkiaan neljä. Tuula Koivu synt.1950, Markku Kauppinen synt. 1953, Pirjo Jokinen synt. 1955 ja minä pahnun pohjimmainen, Sari siis 1969. Äitini on kertonut ystävättärelleen aikoinaan, ettei heillä ollut tarkoitus tehdä kuin kolme lasta. Mutta sitten isäni jäätyä työttömäksi -68, hän ehti olemaan kotonakin välillä ja sitten olinkin saanut alkuni minä. Siis kerrassaan ”vahingonlaukaus”

Tuula ja Pirjo muuttivat kotoa pois nuorina, mutta Markku ja minä jäimme Kangasniemeen vanhempien kanssa asumaan. Isäni jäi työttömäksi 1968 Makkolan sahan tehdessä konkurssin. Isä työskenteli tämän jälkeen pienellä kotitilallamme ja teki metsätöitä leivän saamiseksi perheelle. Äiti hoiti tilaa, minua sekä omaa äitiään kotona. Samalla äitini autteli naapureita, kuten siihen aikaan oli maalla tapana.

Työn perässä Kangasniemeltä Mäntyharjuun

Keväällä 1972 mummoni kuoli, samoihin aikoihin Mäntyharjussa Kiepin Sahalla oli pulaa työmiehistä. Tuttava perhe naapurikylältä oli muuttanut aiemmin jo tänne Mäntyharjuun. He tulivat kyläilemään luoksemme. Kahvipöydässä oli tullut puheeksi työntekijä pula, joka sahalla Mäntyharjussa oli. Äitini oli innostunut kovasti asiasta ja saanut isänkin pään kääntymään. Niin sitten myytiin eläimet ja pellot laitettiin pakettiin ja muutimme Mäntyharjuun. Minä olin silloin niin pieni vielä, etten muista tuota aikaa ollenkaan. Olemme

asuneet siitä asti Mäntyharjussa.

Minä kävin peruskoulun Mäntyharjussa. Tämän jälkeen läksin opiskelemaan Emäntäkouluun Ristiinaan. Maatalous kiinnosti minua silloin nuorena. Jatkoisin vielä Karjalouskouluun ja pääsin työelämään käsiksi. Kierrin maatalouslomittajana aluksi, mutta jo heti kohta tapasin nykyisen mieheni Pekka Hyyryläisen. Nuorin lapsemme syntyi -89, enkä minä raaskinut viedä häntä hoitoon. Maatalouslomittajien työajat kun ovat pientenlasten kannalta huonot. Kyselin töitä työnantajalta toiselta osastolta ja sain paikan perhepäivähoitajana. Perheemme sen kuin kasvoi ja tarvitsimme isompaa kotia. Lapsia perheessämme on kaikkiaan neljä. Saimme asunnon täältä Halmeniemeltä ja minä pääsin keittäjäksi koululle. Ostimme täältä omakotitontin ja aloimme rakentamaan kotia, mikä edelleenkin on työn alla.

Lähihoitajaksi – nyt äidin hoitajana

Kun isoimmat lapset lähtivät kouluun, aloin pohtimaan, vieläkö minusta olisi opiskelijaksi Ei ole mukavaa lasten, eikä äidinkään kannalta, jos työpaikka ja koulu ovat yhteiset. Hoiva-ala tuntui kiehtovalta. Pääsin kouluun ja valmistuin lähihoitajaksi. Olen töissä palvelukeskuksessa dementia yksikössä. Tällä hetkellä olen virkavapaalla omaishoitajana äidilleni, joka tarvitsee ympärivuorokautista valvontaa, hoitoa ja huolenpitoa. Hänellä on Alzheimerin tauti, eikä yksin asuminen enää tullut kysymykseenkään isäni kuoleman jälkeen.

Kauppisten sukuseuran toimintaan minut mukaan on vetänyt Helena Kauppinen viimeisen sukukokouksen järjestelyjä valmisteltaessa. Helena oli soitellut sukukokouksen merkeissä vanhemmilleni, jotka olivat ohjanneet soittamaan minulle, koska tunsivat jo tuolloin voimiansa riittämättömyyden kyseisen tapahtuman järjestelyihin. Aluksi minäkin epäilin kovasti, että ollaankohan me todellakaan edes samaa sukua. Eihän minua koskaan ollut suku kiinnostanut, mutta toisin kuitenkin kävi. Kiitos siitä Helenan sinnikkyydelle.

Tällainen ”immeinen” on se joka, Kauppinen kokkaa-ohjeet lähettelee.

Jouluruno

*Kellot kaikuu, valot vilkkuu,
iso raha jossain ilkkuu:
enää viisiyötä jouluum!*

*Osta, osta turhakkeita,
tingel-tangel tarvikkeita,
enää viisiyötä jouluum!*

*Vatsat veisaa hoosiannaa,
ruokaa lisää, taivaan mannaa,
enää viisiyötä jouluum!*

*Ostokärryt ylivuotaa,
juhlamieheille meille luokaa,
enää viisiyötä jouluum!*

*Markettiin jonoissa,
kansa reuhtoo hurjana,
enää viisiyötä jouluum!*

*Tontut marssii paraatissa,
enkelkuoro karaatissa kultaa kimmeltää,
enää viisiyötä jouluum!*

*Pukki seisoo uuvuksissa,
poro kuopii kiihdyksissä,
enää viisiyötä jouluum!*

*Tänne vanhat kamppes kannan,
niille, joilta puuttuu manna,
enää viisiyötä jouluum!*

*Ukset kohta kiinni pannaan,
pöytä pian pöytään kannan,
onhan viisiyötä jouluum!*

*Pian syttyysuuri tähti,
paimenet jo matkaan lähti,
enää viisiyötä jouluum!*

*Valo loistaa kaiken yllä,
minne fortumit ei yllä,
enää yhtään yötä jouluum.*

Kaija Kauppinen

Skuoritsan seurakunta sai kirkkonsa jälleen

kuva: Tuula Hortamo

Inkerin kirkon piispa Aarre Kuukauppi avustajineen vihki korjatun kirkon jälleen käyttöön yli 600 hengen läsnä ollessa.

Inkerinmaalla Skuoritsan kylässä noin 50 kilometriä Pietarista etelään vietettiin sunnuntaina lokakuun kahdeksantena päivänä 2006 kirkon vihkiäisjuhlaa, kun seurakunta sai jälleen kirkkonsa.

Skuoritsan seurakunta on perustettu vuonna 1641 ja nykyiselle paikalle valmistui puinen kirkko vuonna 1763. Keisari Nikolai I:n toimesta samalle paikalle rakennettiin vuonna 1839 kivikirkko.

Siihen mahtui 1300 sanankuulijaa.

Kirkko otettiin pois seurakunnalta vuonna 1937 ja se muutettiin klubiksi. Sodan aikana vuosina 1942-43 kirkko kunnostettiin saksalaisten miehitysviranomaisten luvalla mutta sodan loppupuolella kirkko raunioitui, vain seinät jäivät pystyyn tosin rikkoutuneina.

Vuonna 1989 kirkon sisällä kasvaaneet puut kaadettiin ja kesällä raunio-kirkossa pidettiin jumalanpalveluksia. 2000-luvulla alkoi jälleen tapahtua. Nyt toimijoiksi tulivat suomalaiset. Seurakunta oli uudelleen rekisteröity ja

suomalaiset alkoivat suunnitella kirkon rakentamista raunioille. Suomalaiset perustivat rakennustoimikunnan ja arkkitehti *Pekka Vesamaan* suunnittelun pohjalta ryhdyttiin rakentamaan kirkkoa hieman pienempänä kuin alkuperäinen kirkko.

Yläsavolaiset talkoomiehinä

Rakentajiksi tuli vapaaehtoisia miehiä Suomesta. Yhtenä rakennusmiesten joukkona oli yläsavolaisten miesten porukat, joissa oli vapaaehtoisia Lapinlahdelta, Kiuruvedeltä ja Vieremältä. Tosin vieremäläisten osuus jäi lähes kokonaan minun varaan.

Minulla oli tilaisuus käydä neljä eri kertaa kirkkotyömaalla. Matkat olivat viikonmatkoja. Työosuuteni kohdistui pääosin muuraustyöhön. Muurasin kaikkien ikkunoiden karmien ja seinien välit sekä kaikkien ovien piilien oikaisu- ja vahvistusmuuraukset. Ikkunanpielissä olikin muuraamista koska neljän metrin

korkeisia kaari-ikkunoita oli täysi tusina ja kuoriosan pyöreät ikkunat antoivat oman jännitteensä. Muurauskohteisiin kuului myös kirkon seinähalkeamien korjausmuuraukset sekä vessatilojen ja ruumishuoneen seinien muuraukset. Työ oli mielenkiintoista ja toisaalta myös haastavaa, koska kirkon sisäseiniksi jäivät rauniokirkon kiviseinät nyt tehtyine korjauksineen.

Sunnuntai lokakuun kahdeksaspäivä oli siis juhlapäivä. Inkerin kirkon piispa *Aarre Kuukauppi* avustajineen vihki korjatun kirkon jälleen käyttöön. Vihkiäisjumalanpalvelukseen ja sen jälkeiseen juhlaan osallistui noin kuusisataa henkeä. Kaikki eivät mahtuneet istumaan vaikka kirkkosaliin ja eteistiloihin oli tuotu lisäistuimia. Skuoritsan seurakunnan linja-autolla oli kuljetettu satoja ihmisiä juhlaan.

Vihkiäisjuhlassa 600 henkeä

Pääosan juhlaväestä käsitti vanhemmat ihmiset, etenkin naiset, mutta mukana oli myös nuoria ja nuoria perheitä lapsineen. Me talkoolaiset tapasimme juhlassa monia paikallisia ihmisiä, jotka olivat tulleet tutuiksi rakennusaikana. Kaikki rakennusmiehet saivat juhlassa suuret yhteiset kiitokset ja jokaiselle ojennettiin punainen ruusu. Ruusut annoimme edelleen paikallisille mummoille, jotka elämänsä kovuudesta ja Siperian ajoistaan huolimatta eivät olleet katkeria, vaan he olivat säilyttäneet myönteisen ja iloisen asenteen elämäänsä. Juhlapäivän puheet ja virrenveisuu toi esiin kiitollisuuden ja suuren ilon. Yleistä tunnelmaa kuvannee 91-vuotiaan *Helmi-mummon* toteamus, että nyt minä olen täällä onnellinen kuin lapsi.

Ehkäpä me yläsavolaiset rakentajat rakensimme perinteisellä miesten tavalla ei vaan Skuoritsan kirkkoa vaan myös itseämme ja saimme näin enemmän kuin voimme antaa.

Asko Kauppinen

Siperia opetti – positiivisesti

Jo hokemaksi suomalaisten suussa on tullut ”Siperia opettaa”.

Ja yleensä sillä on tarkoitettu jotakin kovaa, ankaraa tai ikävää kokemusta. Mutta Jukka Kauppisella on asiasta päinvastainen kokemus. Siperia opetti ja yllätti positiivisesti.

Jukka oli elokuussa 2006 mukana kymmenen hengen ryhmässä, joka teki viikon matkan Venäjän kaakkoiskulmassa, lähellä Mongolian rajaa sijaitsevaan Barnaun kaupunkiin. Barnaus sijaitsee Ob-joen latvajoen varrella. Kyseessä oli Suomen amatööriohjastajien vastavierailu. Venäläinen ryhmä oli käynyt Suomessa vuotta aikaisemmin. Jukka Kauppinen on aktiivinen ravimies niin Keski-Suomen Ravirata Oy:ssä kuin Suomen Hippoksen luottamustehtävissä kuin myös silloin tällöin ohjastajana. Jukka on myös Kauppisten Sukuseuran hallituksen varajäsen.

” Olen matkustellut paljon heti itärajamme takana olevissa Venäjän osissa. Näkymät siellä eivät ole aina mieltäylentäviä. Talot ja paikat ovat rempal-

laan, tiet huonossa kunnossa, köyhyyttä jne. Mutta Barnaussa asiat olivat toisin”, muistelee Jukka.

” Kaikki oli siistiä ja hyvin hoidettua. Ihmiset olivat mukavia ja tyytyväisen oloisia. Ja alue vaurastuu huikieaa vauhtia. Vähemmän näkee rähjää. Siperia opetti pois ennakkoluuloista. Niin kuin eräs isäntämme sanoi, todellisen Venäjän tapaavat vasta Uralin itäpuolelta.” Alueen vaurauden perustana ovat luonnonvarat, öljy, kaasu ja erilaiset metallit.

”Maanviljelijänä katsoin tietysti myös maata ja maanviljelyä. Alue on mustan mullan seutua: kumpuilevaa maastoa ja metritolkulla mustaa multaa. Meillä multaa on parhaimmillaan muutama kymmenen senttiä kiven ja soran seassa. Meille kerrottiin, että Barnaun seutu ruokkii Moskovan alueen asukkaat viljallaan. Viljelyskasveina näin kauraa, maissia, auringonkukkaa ja myös jonkin verran vehnää. Silmämääräisesti hehtaarisadot eivät olleet niin suuria kuin meillä parhaimmillaan, mutta se voi johtua

siitä, että erilaisia kasvinsuojeluaineita käytetään vähemmän tai on vähemmän käytettävissä.”

Barnausta etelään alkavat Altain vuoret. ”Teimme ratsastusretken sinne. Alue on huikaisevan kaunista. Paikallinen yrittäjä, joka osti maat Neuvostoliiton hajoamisen jälkeen tuntui olevan erittäin tyytyväinen elämäänsä. Olihan hän saanut lunastettua takaisin kymmenien vuosien jälkeen sukunsa omistamia maita ja paljon enemmänkin. Ja tulevaisuus mm. matkailun kehittymisen osalta näytti lupaavalta.” -RTK

Jukka Kauppinen yllätti monella tavalla myönteisesti Siperian reissullaan.

Ylösten ja Kauppisten yhteiseloä vuosisatoja

Sukututkija Jarmo Ahlstrand on tutkinut paljon paitsi Kauppisia myös Ylösiä. Kauppiset ja Ylöset ovat elelleet rinta rinnan Hankasalmen seuduilla vuosisatoja ja sukuihin naitu puolin ja toisin. Jarmo Ahlstrand julkaisi Ylösten sukuseura ry:n toimeksiannosta Ylösten sukukirja II:n v. 2004. Noin 100-sivuisessa tutkimuksessa on oleellisia kertomuksia Ylösten sukukirja I:n perheistä.

Mutta annetaan kirjoittajan kertoa. Johdannossa Ahlstrand toteaa mm. seuraavaa.

”Ylösten yhteistyö sukulaistensa ja naapureidensa kanssa on ollut esimerkillistä. Erityisesti vuosisatainen yhteistyö Kauppisten kanssa on ollut kummallekin suvulle hyvin hyödyllistä.”

Seuraavaksi näyte Lassi Ollinpojan (n. 1600-1657, taulu 459) vaiheista, joihin liittyy myös Kauppisia.

” Lassi meni noin vuonna 1620 naimisiin rikkaan Tapani Kauppisen tyttären kanssa Venetmäen kylän Vierusta. Tila jaettiin tuolloin niin, että Tapani Kauppisen pojat saivat tuosta suurtilasta 4/5 -osaa ja tälle vävyille järjestettiin 1/5 -osaa. Tyttö peri lain mukaan puolet siitä, mitä pojat. Tämä järjestelmä kumottiin vasta noin sata vuotta sitten.”

” Lassin ja vaimonsa Kauppisilta saama tila oli noin 800 hehtaarin suuruinen hyvin tuottava tila. Lassi jäi tilan vanhaan päärakennukseen Venetmäen Vieruun. Vieru tarkoittaa mäen rinnettä, paikkaa joka viettää alaspäin. Vierun

päärakennus sijaitsee juuri tällaisella paikalla. Tilan sen aikainen nimi oli Venetmäki.”

” Lassi menestyi tilallaan hyvin. Samoin hänen jälkeläisensä menestyivät hyvin. Lassilla on Ylösten sukukirjassa peräti 385 numeroa jälkeläisiä eli yli kolmannes kaikista Ylösisistä on hänen jälkeläisiään.”

” Niin kuin Hertunniemen Ylöstenkin kohdalla perheessä 308 niin myös tässäkin sukuhaaran menestyksen takana on ratkaisevassa merkityksessä Kauppisten suku, joka on järjestänyt myös tyttärilleen ja näiden jälkeläisille menestymisen mahdollisuudet”.

Syrjästä ponnistaen onnistujaksi, osa II

KauppisViestissä 1/2006 oli jo tiivistelmä Pieksämäen syrjäisessä Kylmämäen kylässä 1931 syntyneen Tauno Kauppisen elämänvaiheista. Orimattilassa eläkkeellä oleva opetusneuvos kirjoitti elämänvaiheistaan v. 2001 kirjan "Syrjästä ponnistanut". Vaikka kirja on hyvin omakohtainen se kertoo myös yleisemmin ja elävästi, millaista oli 1950-luvun alussa ponnistaa sananmukaisesti syrjästä opintielle ja mitä uhrauksia se vaati. Tässä KauppisViestin numerossa poimimme muutamia otteita lisää Tauno Kauppisen kirjasta.

Aapeli ja Hilda Kauppisen kahdeksasta lapsesta Taunolla oli hirvuinen hinku päästä jatkamaan koulun käyntiä oppikouluun, jota myös opettaja suositteli ja kävi Taunon kotonakin puhumassa. Isän vastaus oli kuitenkin ehkäpä tyypillinen siihen aikaan: "Eihän siellä pärjännyt entisen opettajan poikakaan, vaan tuli kesken pois. Mitä sinä sinne." Liekö sitten isän kantaan vaikuttanut myös se, että koulun käynnin jatkaminen olisi lisännyt rahan menoa.

Mutta se oli katkera paikka nuorelle pojalle, jolle lukuhommat maistuiivat, kun oli hyvä opettaja. Isää vastaan ei kuitenkaan voinut nousta tai kiukutella. Syrjästä oli katsottava, kun monet muut menivät oppikouluun.

Kirjeopiston ja yksityisoppilaan vaikea tie

Mutta nuorukainen ei antanut periksi. Kansanvalistusseuran Kirjeopiston kautta Tauno pääsi jatkamaan opiskelua. Se oli vaikea ja ankarakin tie. Töitä oli tehtävä ja samalla opiskeltava tai käytävä ottamassa yksityistunteja yksityisoppilaaksi päässeenä Pieksämäen Yhteiskoulussa. Matkat olivat hankalat

Aapeli ja Hilda Kauppinen lapsineen kesäisellä pihalla v. 1939. Lapset vasemmalta: Alho, Tauno, Tyne, Martta, Ahti, Ellen ja Martti. Kuvasta puuttuu Tenho, joka syntyi joulukuussa saman vuonna.

ja nuori mies oli siinä murtua henkisesti. Sieltä juontanee myös kirjan nimi "Syrjästä ponnistanut".

Kaikista vaikeuksista huolimatta opintie jatkui. Varusmiespalvelun jälkeen jatkui opiskelu ja tuli myös opettajan viransijaisuuksia. Tärkeä askel oli pyrkiminen ja pääseminen silloin vielä Helsingissä sijainneeseen Yhteiskunnalliseen korkeakouluun. "Kansakoulupoikana minulla oli unelma päästä opiskelemaan. Opiskella toisten kanssa. Unelma ei kuollut aitan lattian alle (jonne Tauno meni itkemään syvää pettymystään isän annettua kieltävän vastauksen oppikouluun menosta. Toimitajan lisäys) eikä syksyn 50-vaikeisiin päiviin ja iltoihin. Se kantoi eteenpäin", kirjoittaa Tauno Kauppinen.

Viransijaisen opettajan paikka löytyi Nurmeksen Kuohatin koululta 1952-1953 ja Pielisjärven Savijärven koululta 1953-1954. Ja koko ajan jatkui opiskelu ja halu päästä Yhteiskunnalliseen korkeakouluun. Tämä toteutui syksyllä 1954. Alkoi opiskelijaelämä, jonka aikana löytyi myös tuleva elämänkumppani Kirsti o.s. Pentikäinen. Helsingin Pitäjänmäessä syntyi v. 1958 myös perheen esikoinen Kalevi.

"1950-luvun Suomi oli kaukana 1980-luvun tai 1990-lukujen suomalaisesta hyvinvointiyhteiskunnasta. Monet nykyisin itsestään selvyyksinä pidettävät palvelut ja oikeudet puuttuivat. Kunnallista tai muuten yleistä lasten päivähoitoa ei ollut olemassa,

**Nurmeksen Kuohatin kansakoulun
yläluokkalaiset opettajansa Tauno
Kauppisen kanssa v. 1953. Pakka-
nen nipisteli kuvattavia.**

ei myöskään asumistukia. Pitkäaikaiset opintotuet ja valtion takaamat jatkuvat opintolainat olivat tuntemattomia. Sairausvakuutusjärjestelmä, joka nykyisin tasaa sairauskuluja, oli luomatta. Työttömyyskorvauksia oli turha haaveilla, kun jäi työttömäksi. Sosiaalistoimiston kynnyksellä oli terveille ihmiselle ylittämättömän korkea, ja kunnan antama sosiaalituksi voitiin periä saajalta myöhemmin takaisin. Erityisen suurena koimme lasten päivähoiton, ja asuntokuluja tasaavan asumistuen, puuttumisen”, kirjoittaa Tauno Kauppinen.

**Muutto Helsingistä
Enon kuntaan**

”Yksityisillä asuntomarkkinoilla vuokrat olivat huomattavasti korkeammat kuin niillä, jotka olivat onnistuneet saamaan kaupungin vuokra-asunnon. Rahamme eivät riittäneet kohtuulliseen asuntoon vapailla markkinoilla ja lisäksi päivähoitoon. Meidän oli etsittävä uusia ratkaisuja. Kirstin oli jätettävä työpaikkansa (Suomen Invalidien Liitossa) ja meidän lähdeittävä Helsingistä. Se oli meille raskas, taloudellisen pakon sanelema päätös.”

”Väliaikaiseksi kansakoulun opettajaksi siirtyminen oli uusi ratkaisu ongelmiimme. Kansakoulunopettajilla oli siihen aikaan oikeus asuntoon koululla tai sen välittömässä läheisyydessä. Opettajan työpäivä oli suhteellisen lyhyt ja kesäloma pitkä. Siinä jäisi aikaa opiskeluun”.

Työpaikan haku poiki heti väliaikaisen opettajan paikan Enon kunnan Paukkalaan 1958-1959. Opiskelu jatkui, mutta muuttui sivutoimiseksi. Raskaita olivat matkat Helsinkiin

**Nuoripari Kirsti ja Tauno
hääkuvassa heinäkuussa 1957.**

Rehtorin viimeinen työpäivä Orimattilassa 3.5.1994 alkoi reippaasti kanslisti Anne Forsselin noutaessa opetusneuvos Tauno Kauppinen läksiäiskahville.

yöjunalla, päivä opiskelua ja takaisin aamuksi opettajan työhön.

Seuraavat kaksi lukuvuotta 1959-1961 Tauno Kauppinen perheineen oli opettajana Keuruun Suojärvellä. ”Yhteiskunnallinen korkeakoulu oli vuoden parin kuluessa siirtymässä Tampereelle ja tämäkin seikka vaikutti ratkaisuumme.” Keuruulla syntyi myös perheen toinen lapsi, Hannu.

Maisterin tutkintoon tähtäävä opiskelu muun työn ohella ilman lomaa (nekin käytettiin kesäyliopisto-opiskeluun tai pro gradu -tutkielman tekemiseen) ottivat koville. ”Tein tutkielmaa ja välillä lueskelin kunnallispolitiikkaa. Olin uupunut ja edistyin mielestäni hitaasti.”

Yliopistollisen lopputyön ”Suomen sosialidemokraattisen puolueen, Suomen kansan demokraattisen liiton ja Maalaisliiton yhteistyösopimus” (aihe käsitteli Suomen poliittista elämää ja tilannetta vuosia 1945-1948) vaati kuitenkin lähteille pääsyä. Nykyisin niin vaivatonta internetiä tiedon hakuun ei ollut. Oli siirryttävä asumaan Tampereelle, Pispalaan, jonne siirryttiin kesällä 1961.

Maisterin paperit ja sormukset kaniin

Opiskelut sujuivat, gradu valmistui ja tenttejä suoritettiin hyvällä tahdilla. Taloudellinen tilanne kuitenkin kiristyi. Sukulaisten takaamana saatiin lainaa ja onneksi vaimo Kirsti sai töitä prof. Yrjö Littusen alaisena YKK:n tutkimuslaitokselta. Maisterin paperit Tauno sai 9.5.1962. ”Sattumaa oli, että se oli täsmälleen sama toukokuun päivä, jolloin olin viisi vuotta aikaisemmin saanut todistuksen sosionomin tutkinnosta Helsingissä, jossa korkeakoulu silloin toimi. Olin nyt 30-vuotias.”

Opinnot oli suoritettu, mutta perhe oli käytännöllisesti katsoen rahaton. Sukulaisilta sai pikku vippejä. Kirjoituskone oli panttilainaamossa, samoin kuin vihki- ja kihlasormukset. Nuoren maisterin, perheellisen, mutta rahattoman miehen tuntoja kuvannee seuraava: ”Kävellen tulin Pispalan takaa Valtatie 105:stä korkeakoululle todistustani hakemaan. Todistuksesta piti suorittaa jokin maksu. Siihen olin säästännyt.

Matkalippuihin en rahaa käyttänyt, en myöskään minkäänlaiseen juhlintaan. Silti mieli oli kiitollinen. Lapsena, koulupoikana, minulla oli unelma. Se kantoi perille.”

Tutkintotodistus taskussa, mutta rahattomana ei voinut jäädä odottamaan kesää 1962 ja katselemaan sopivia työpaikkoja. Jostain oli töitä löydyttävä. Töitä löytyikin Turusta, Pohja-yhtymän työeläkevakuutushankinnan piiripäällikkönä.

Taloudellisesti työ oli hyvä, mutta Tauno ei viihtynyt vakuutusmiehenä. Ja kun Pohja-yhtymä yllättäen purki piiripäällikköorganisaation keväällä 1963, Tauno Kauppinen päätti hakea muita töitä, vaikka Pohja-yhtymässä olisi myös järjestynyt tehtäviä.

”Kun en heti löytänyt minkäänlaista työtä, kävin kiireesti lukemaan aikuiskasvatusopin approbaturia voidakseni hakea kesällä tulevia aikuisopistojen rehtorin virkoja.”

Orimattilaan kansalaisopiston rehtoriksi

Tauno Kauppinen elämänvaiheissa oli tärkeä iltamyöhään 18.6.1963 saatu puhelinsoitto Orimattilasta. Orimattilan kansalaisopiston johtokunta oli valinnut Tauno Kauppinen opiston rehtoriksi 1.9.1963 alkaen. Tauno vastasi empiä ”kyllä”.

Ensimmäiset vuodet Orimattilan kansalaisopiston johdossa eivät kuitenkaan olleet helppoja. Opisto oli aikanaan perustettu yhdistyspohjaisena. Ajatuksena oli, että kunta ottaisi opiston hallintaansa, jolloin valtionavustukset (pääosa) ja kunnan pysyvä tuki antaisivat vankan pohjan opiston toiminnalle.

Näin ei kuitenkaan ollut käynyt, vaan kunta harkitsi joka vuosi tukeaan. Ja kun opiston toiminta oli laajentunut ja rönsyillytkin alueille, joista ei saatu valtion tukea, opisto oli Taunon saapuaessa vekseli- ja velkavetoinen. Alku oli vaikea.

Opisto toimi yhdistyspohjaisena aina vuoteen 1967 asti. Sitten alkoivat Tauno Kauppinen ja monen muun ponnistelut kantaa hedelmää: Orimattilan kansalaisopisto muuttui kunnallisopistoksi. Samalla toimialue laajeni Artjärvelle, Myrskylään ja Pukkilaan. Suurena apuna kansalaisopiston vakiinnuttamiselle kunnalliselta pohjalta oli päätoimittaja Valdemar Hakama. Hänen lehtensä Pitä-

Kylmämäen Alatalon isännät ja emännät

1. Olli Ollinpoika Ylönen 1674-1699
2. Hannu Ollinpoika Ylönen 1699-1739
3. Olli Hannunpoika Ylönen 1739-1775
4. Hanna Ollintytär Ylönen & Tahvo Kauppinen 1775 – 1809
5. Pekka Tahvonpoika & Heta Paappanen 1808-1833
" 1833-1845
6. Pekka Pekanpoika Kauppinen & Maria Nykänen 1845-1905
7. Heikki Pekanpoika Kauppinen & Iida Savolainen 1905-1938
8. Aapeli Heikinpoika Kauppinen & Hilda Valkonen 1938-1946
9. Alho Aapelinpoika Kauppinen & Eine Savolainen 1946

Kolmen ensimmäisen isännän vaimoista ei ole tietoa.

Tauno Kauppinen syntymäkoti Alatalo Pieksämäellä Kylmämäen kylässä. Kuva 1960-luvulta. Pelloilta oli jo kivet raivattu.

jäsanomat antoi mielellään tilaa Kansalaisopistoa koskeville jutuille.

Työn ohella Tauno Kauppinen täydensi opintojaan suorittamalla kansakouluhallinnon tutkinnon ja kansalais- ja työväenopiston rehtoriharjoittelun.

Opiston kasvun aikaa

Seuraavat vuodet olivat Kansalaisopiston voimakasta kasvun aikaa. Työvuonna 1967-1968 opetusohjelmaan sisältyi 66 opintoryhmää ja kurssia. Toimipisteitä oli neljän kunnan alueella yhteensä 34 ja opiskelijoita ilmoittautui 1199. Tuntiopettajia oli 49 ja opetus-tunteja pidettiin 2293. Toiminta kaksin-jopa kolminkertaistui yhden toiminta-vuoden aikana edelliseen verrattuna.

Kasvu kuitenkin jatkui. Esim. työvuonna 1975-1976 oli 151 opin-

toryhmää, 6606 opetustuntia ja 2340 opiskelijaa. Kasvu jatkoi läpi koko 1980-luvun. Laajimmillaan opiston toiminta oli Tauno Kauppinen rehtorikaudella 1990-1991, jolloin opistossa toimi 237 opistoryhmää, opetusta annettiin 10398 opetustuntia ja opiskelijamäärä oli 2694. Opetuspisteitä neljän kunnan alueella oli 30-40.

Kotiutumista Orimattilaan auttoi merkittävästi, kun Tauno Kauppista pyydettiin kunnanhallitukseen. Kunnanhallituksessa toimimista kesti vuodesta 1967 vuoteen 1980. Tästä ajasta hän oli neljä vuotta kunnanhallituksen varapuheenjohtaja.

Tauno Kauppinen puolue oli Sosiaalidemokraatit. "Maalaisliitto oli kotikyläni valtuutus ja keskusta lienee sitä edelleenkin. Kun sain äänioikeuden, jota sen jälkeen olen kaikissa kunnallis- ja valtiollisissa vaaleissa käyttänyt,

äänestin aluksi maalaisliittoa. Vähitellen poliittinen suuntautumiseni muuttui. Raskas ja mutkikas opintieni ja arkipäivän elämäkokemukseni saivat minut tähyilemään sosialidemokratiseen suuntaan. Halusin olla tasa-arvoisemman ja oikeudenmukaisemman yhteiskunnan puolesta rauhallisin ja maltillisin tavoin".

Valtuutettuna 16 vuotta

Kunnan-/kaupunginvaltuutettuna Tauno Kauppinen toimi 16 vuotta 1981-1996 ollen koko ajan valtuuston varapuheenjohtaja ja samalla sos.dem. valtuustoryhmän johtaja. Kaikki tämä toi lukuisia lisäluottamustehtäviä niin kunnallisella, maakunnallisella ja myös valtakunnallisella tasolla. Elämäntehtävä oli löytynyt ja sitä toteutettiin laaja-alaisesti.

Eläkkeelle Tauno Kauppinen jäi Kansalaisopiston rehtorin virasta syksyllä 1994. Vaimo Kirsti oli päässyt työvoimatoimiston johtajan raskaasta virasta yksilölliselle varhaiseläkkeelle jo paria vuotta aikaisemmin 57-vuotiaana.

Opetusneuvokseksi vuonna 1992

Tasavallan presidentti Mauno Koivisto myönsi Tauno Kauppiselle v. 1992 opetusneuvoksen arvonimen, jota Orimattilan kaupunginhallitus oli yksimielisesti hakenut. Opetusneuvoksen arvonimeen liittyvä asiakirja luovutettiin kaupunginvaltuuston kokouksessa. Näin Pitäjäsanomissa selostettiin tilaisuutta: "Kun valtuuston puheenjohtaja Tero Mölsä (kesk.) luovutti neuvospaperit Kauppiselle, Jymylinna uhkui yksimielisyyttä: jos jollekin opetusneuvoksen titteli kuului, niin Kauppiselle." Ja näin Mölsä jatkoi: "Kauppinen Tauno ei ole koskaan kuulunut valtuuston reinorempseiden joukkoon. Häneltä on ollut turha odottaa radikaaleja tempauksia. Sen sijaan Kauppinen on ollut arvokkuuden, tiukan asiallisuuden, herrasmiesmäisyyden ja viileyden ruumiillistuma. Joskus puheenvuorojen rivien välistä pilkistänyt pisteliästä iva, mutta vain harvoin. Tekisikin mieli puhua Orimattilan ainoasta lordista". -RTK

Kauppisten 50-vuotisjuhlat Hankasalmella 7.-8.7.2007

Mukavat yhdessäolon juhlat monin tavoin mm. 50-luvun hengessä. Tarkempi tieto ohjelmasta ja majoittumisesta sekä muista käytännön järjestelyistä seuraavassa KauppisViestissä, joka ilmestyy toukokuussa 2007. Seuraa myös ajan tasalla olevaa tietoa sukuseuran kotisivuilta

www.kauppistensukuseura.net

Alustavasti voi ilmoittautua tämän lehden lopussa olevalla kupongilla.

Ilmoittautua voi myös www.kauppistensukuseura.net -välityksellä.

Lähetämme ennakoilmoittautuneille ensimmäisenä tiedon majoitusmahdollisuuksista.

Tervetuloa toivottaa

Juhlatoimikunta

Päätoimittajan mietteitä:

Herätys Kannonkoski, Viitassaari, Halsua

Kun tässä kokoon marraskuun lopussa Etelä-Suomen sadesäässä KauppisViestin numero 2/2006 sisältöä, havahdun asiaan joka tuli esille viime hallituksen kokouksessa. Juttuja kyllä riittää voimakkaista ”kauppiskeskitymistä” Ylä-Savosta ja Hankasalmelta, mutta missä ovat jutut vaikkapa Viitasaaren, Kannonkosken ja Halsuan Kauppisista ja suunnasta.

Tietenkin toimitus voisi tehdä juttumatkan sinne suuntaan, mutta vaatisi melkoisen aikapanostuksen. Ehkä kesällä sitten. Mutta se mitä lehden tekijänä toivon, että laitatte kuulumisia suvun piiristä myös mainitsemistani suunnista. Netin kautta se on nyt helppoa, mutta varmasti tuo postin perille myös Suomen Posti. Juttuja, juttuideoita, valokuvia odotellen...

*sukuterveisin
Risto Kauppinen
päätoimittaja*

Sukuseura siirtyi nettiaikaan

Omat kotisivut avattu

Kauppisten Sukuseuran omat kotisivut ovat avautuneet marraskuun lopussa osoitteessa www.kauppistensukuseura.net. Sivuilta löytyy oleellinen tieto sukuseurasta, viimeaikaisista ja tulevista tapahtumista. Sivujen avulla voi tilata helposti erilaisia Kauppistuotteita, lähettää juttuja tai juttuideoita, lukea suvun piirissä olevista nykyisistä ja jo edenneistä tarinaa.

Kotisivujen aikaansaaminen oli ryhmätyön tulosta. Mukana olivat Mirjami, Antero ja Risto Kauppinen sekä kuopiolaisesta alan yrityksestä Mindcomista Ari Kolehmainen, joka kärsivällisesti lisäsi ja poisti linkkejä sitä mukaa kun ajatus muuttui.

Kotisivujen tekstejä voimme muuttaa milloin tahansa. Opin tähän ovat saaneet Mirjami ja Risto.

Käykäähän tutkailemassa nettisivuja. Ja mielellään otamme palautetta vastaan, miten saisimme sivuista vieläkin toimivimmat. - RTK

Kuvamuistoja aikaisemmilta sukujuhlilta

1. Kauppisten sukuun kuuluvia serkuksia sukujuhlan rantakalaillassa Vanhassa-Hallassa kesällä 1986. Kuvassa oikealla serkukset Annikki Saari-Kokkonen ja Vilho Ylönen. Kuvassa toinen vasemmalta on edellisten serkku Toini Liukkonen, vieressä miehensä Olavi Liukkonen ja sisarensa Helvi Manninen.

2. Sukukokous Iisalmessa 1989. ”Lapiofyy-sikko” ja ”säteilyneuvos” Toivo Kauppinen Hankasalmealta jututtamassa iisalmelaista ylilääkäri Matti Kauppista.

3. Kauppisten sukuseuran kokouksessa Iisalmessa 2.7.1989 laskettiin jumalanpalveluksen jälkeen seppele kirjailija Kauppi-Heikin haudalle. Puheen piti rovasti Hannes Kauppinen. Kukkalaitetta pitelee sukuseuran puheenjohtaja Rapakon talon isäntä Paavo Kauppinen Vieremältä.

4. Sukukokousta pidetään Hallan tuvalla kesähelellä 1986. Kokouksen puheenjohtajana toimi Paavo E. Kauppinen ja sihteerinä Olli Lahti. Hallan tuvan seinustalla istumassa Hallan isäntä Martti Kauppinen ja sukuseuran puheenjohtaja Paavo Kauppinen.

5. Vanhan-Hallan talon tyttären tytär Annikki Saari-Kokkonen kertoi Hankasalmen Hallan tuvalla pidetyssä sukukokouksessa 1986 talon vaiheista.

Liity mukaan sukuseuran toimintaan

LIITY SUKUSEURAN JÄSENEKSI

Jos et ole vielä Kauppisten Sukuseura ry:n jäsen, tervetuloa mukaan. Sääntöjen mukaan jäseneksi voidaan hyväksyä jokainen Kauppisen sukuun kuuluva ja hänen aviopuolionsa. Eli jos isovanhemmista isän tai äidin puolelta on jossakin vaiheessa ollut Kauppinen-nimisiä, olet tervetullut jäseneksi. Jäsenmaksu on 10 euroa/perhe/vuosi.

KYLLÄ, haluan liittyä Kauppisten Sukuseura ry:n jäseneksi

Nimi _____

Osoite _____

Odotuksia sukuseuratoiminnalta _____

Puhelin _____

Sähköpostiosoite _____

Postita osoitteella:

Kauppisten Sukuseura ry

Sihteeri-rahastonhoitaja

Antero Kauppinen, Suokatu 24 A 33, 70100 Kuopio

tai voit liittyä jäseneksi myös sähköpostin välityksellä antero.kauppinen@iki.fi

ENNAKKOILMOITTAUTUMINEN

**Kauppisten Sukuseuran 50-vuotisjuhlille
Hankasalmelle 7.-8.7.2007**

Nimi _____

Montako henkeä on tulossa sukujuhille? aikuisia _____ lapsia _____

Puhelin _____

Sähköpostiosoite _____

Osoite _____

Ennakkoilmoittautajat saavat ensimmäisenä tiedot ohjelmasta ja majoitusmahdollisuuksista.

Lähetä ennakkoilmoittautuminen osoitteella

Kauppisten Sukuseura ry

Sihteeri-rahastonhoitaja

Antero Kauppinen

Suokatu 24 A 33, 70100 Kuopio

SEURAA SUKUSEURAN KOTISIVUJA.

Laitamme tietoa sukujuhlista sivuille www.kauppistensukuseura.net heti kun sitä on saatavilla.

ALAISTAI DOT KUNNIAAN - Miten onnistun johdettavan roolissani?

Esimiehen ja alaisen yhteiselo on parhaimmillaan kuin paritanssia

Juuri ilmestynyt ”ONNISTU ALAISENA – näin johdan esimiestäni ja itseäni” -kirja avaa kokonaan uuden lähestymistavan henkilöstötyön kehittämiseen. Alan kirjoissa on yleensä korostunut johtaminen ja esimiestyö. Kuitenkin kaiken takana on hyvä ja tehokas alainen. Kirjan lähtökohtana on ajatus, että jokainen meistä on jollekin vastuuvollinen, jonkun alainen. Esimiehen ja alaisen yhteiselo on parhaimmillaan kuin paritanssi, tanssitaan samaa tanssia ja tiedetään että toinen vie ja toinen seuraa: molemmat tietävät tarvitsevansa toisiaan ja tunnustavat rooliensa erilaisuuden.

Kirjan toinen kirjoittaja **Risto Kauppinen** on toiminut konsulttina ja valmentajana lähes 30 vuotta toimien nykyisin Wiltrain Oy:n hallituksen puheenjohtajana. Risto Kauppinen on toiminut myös Kauppisten Sukuseura ry:n puheenjohtajana vuodesta 2004. **Markku Silvennoinen** toimii Suomen Lähi- ja Perushoitajaliiton pääsihteerinä.

Kirja on innoittanut monet tiedotusvälineet artikkeleihin ja kommentteihin. Kirjasta on otettu jo toinen painos.

Millainen sitten on tehokas alainen?

Tehokas alainen on sekä aktiivinen että myös itsenäinen, tarvittaessa myös hyvin kriittinen. Hän ei ole kaikkeen mukautuva ”jees”-henkilö eikä myöskään kaikkea vastustava vastarannan kiiski. Hän on valmis ottamaan vastaan

palautetta – myös epämiellyttävää – ja antamaan sitä esimiehelleen.

Tehokas alainen hoitaa oman työnsä hyvin mutta etsii aktiivisesti myös oman tehtäväalueensa yli meneviä organisaation ”harmaita” ja laiminlyötyjä alueita, joissa onnistumisella on merkittävä vaikutus organisaation tai yksikön menestymiseen.

”Uuteen ammattitaitoon” kuuluu myös ”ennakoiva verkostoituminen”. Tehokas alainen kehittää suhteita sellaisiin ihmisiin, jotka voivat auttaa häntä toteuttamaan vaikeitakin tehtäviä. Vastavuoroisuus edellyttää, että on valmis auttamaan muita verkoston jäseniä.

Hän on huippusuorittaja, joka tuntee itsensä, kykynsä ja rajoituksensa. Hän saa aikaan useammin kuin muut myös ”flow”-ilmiön, tilan, jossa tuottavuus on parhaimmillaan. Ilmiö ei syn-

ny kikkakonsteilla. Työstä on todella pidettävä ja se vaatii keskittymistä.

Tehokas alainen osaa olla myös johdettavana. Hän ei korosta egoaan, vaan tulokset ratkaisevat. Kuitenkin hän osaa ottaa tiimissä tarvittaessa myös johtamisroolin asioiden eteenpäin saamiseksi. Omalla toiminnallaan jokainen alainen luo myös esimiehelle mahdollisuuden onnistua tehtävässään ja onnistua samalla itsekin. Onnistumiset ruokkivat uusia onnistumisia.

Kirjasta löytyy myös mielenkiintoinen itsearvio omasta ”alaisprofiilista”.

Mikäli haluat tilata kirjan ota yhteyttä Risto Kauppiseen tai käy tilaamassa osoitteessa www.alaistaidot.fi. Kirjan hinta on 38 e/kpl (sis. alv 8 %) + postikulut (3,90 e).

Perustietoa sukuseurasta

Sukuseura on perustettu vuonna 1956. Sukuseuran tarkoitus on vaalia suvun perinteitä, edistää yhteenkuuluvuuden tunnetta sekä toimia suvun henkisen ja aineellisen kulttuurin yhdyssiteenä.

Suvun tunnus on ”Yhtä puuta”

Sukukokoukset pidetään kolmen vuoden välein. Seuraava sukukokous on Hankasalmella heinäkuun 7. - 8. 2007. Paikkana on Museokylään siirretty Hallan tupa eli ikiaikainen Kauppisten asuinsija.

Kauppisten sukuun kuuluu kaikkiaan noin 8500 henkilöä. Kaikki Kauppiset ovat sukua keskenään.

Sukuseuran jäsenmäärä (helmikuu 2006) 330 maksavaa jäsentä. Kun jäsenyys on perhekohtainen, kokonaisjä-

senmäärä on yli 1000. Sukuseuran jäsenmaksut 10 euroa/vuosi (koko perhe)

Puheenjohtaja eli suvun vanhin

Risto Kauppinen,
Kaunisharju 6 A, 01230 Vantaa.
Puhelin (09) 876 6424 tai 0400 400 487.
Sähköposti: risto.kauppinen@wiltrain.fi

Sihteerirahastonhoitaja

Antero Kauppinen,
Suokatu 24 A 33 70100 Kuopio.
Puhelin 040 754 1555.
Sähköposti: antero.kauppinen@iki.fi

Sukututkija

Jarmo Ahlstrand,

Pirttipolku 9 A 00630 Helsinki. Puhelin (09) 724 9251.

Sukuseuran lehti ”KauppisViesti” ilmestyy kaksi kertaa vuodessa. Kaikenlainen suvun jäsenten lähettämä aineisto on tervetullutta. Pyydetään lähettämään joko puheenjohtajalle tai sihteerille.

Sukuseuralla on tarjota suvun jäsenille ostettavaksi erilaisia artikkeleita. Erillinen luettelo niistä hintatietoineen toisaalla tässä lehdessä.

Sukuseuran tili: 104730-26416

Sukuseuran kotisivut osoitteessa: www.kauppistensukuseura.net

Monipuolisia Kauppis-tuotteita tarjolla

Suvun jäsenille ja asiasta kiinnostuneille sukuseura tarjoaa ostettavaksi seuraavia tuotteita:

Sukututkimukset

Hankasalmen Kauppisten Sukukirja, 222 A 4-sivua
(Julkaisuvuosi 2004) 20 e, HUOM. Uusi hinta 1.3.2007 lukien 25 e

Ylä-Savon Kauppisten Sukukirja I, 306 sivua (1988) 32 e

Ylä-Savon Kauppisten sukupuu kaaviona (moniste) 10 e
- Hyvä lisä Ylä-Savon Kauppisten Sukukirja I:n tutkimiseen, tehty 1990

Kannonkosken, Viitasaaren ja Halsuan Kauppisen sukupuu kaaviona (1995) 10 e
- Tunnetaan myös nimellä Viitasaaren Kauppiset, vihko

Tilaukset toimitetaan postiennakolla eli hintoihin lisätään postituskulut (noin 10 EUR/lähetys).

Tilaukset/ed. tuotteet: Kauppisten Sukuseura ry, Risto Kauppinen, Kaunisharju 6 A, 01230 Vantaa. Sähköposti: risto.kauppinen@wiltrain.fi

Hankasalmelaiset voivat käydä ostamassa uusinta sukukirjaa myös Hankasalmen postista tai Martti Kauppiselta (Hallaan Martilta).

Seuraavassa muita tuotteita, jotka sopivat erinomaisesti esim. merkkipäivälahjaksi.

Kaulariipus 18,50 e/kpl
Rintamerkki ja pinssi 16,00 e/kpl
Solmioneula 22 e/kpl
Pöytästandardi 25 e/kpl,
pöytästandardissa on suvun "Yhtä puuta"-tunnus.
Isännän/sukuseuran viiri lipputankoon:
Iso koko: pituus 450 x 50 cm, 50,00 e/kpl.
Pieni koko: pituus 300 x 50 cm, 50,00 e/kpl.

**Näitä tuotteita voi tilata Asko Kauppiselta,
Palosenjärventie 403, 74200 Vieremä.
Puh. (017) 714 254
Sähköposti: asko.kauppinen@suomi24.fi**

Tällä sivulla esiteltujen tuotteiden tilaus onnistuu nyt myös internetin kautta osoitteesta www.kauppistensukuseura.net.
Yläreunassa on otsikko "Kauppistuotteita tarjolla".
Sitä klikkaamalla pääset tilaamaan haluamiasi Kauppistuotteita.

Hintoihin lisätään postituskulut. Tilaukset toimitetaan postiennakolla.

